205

சுபமஸ்து.

தமிழகம்.

வால்யூம் 2. | 1906-ளு ஜூலைமீ | நம்பர் 7.

தமிழகச்செய்தி.

தஞ்சைத்தமிழ்ச்சங்கம் :—

கோடை விடுமுறைநாட்கள் முடிந்தபின்னர் யாங்கள் எமது தமிழ்க்கலாசாலையைத்துவக்கி வழக்கம்போலவே நடத்தி வருகின்றோம். தலைமை உபாத்தியாயர் பண்டிதர் K. M. நடேசையரவர்களும், பண்டிதர் K. M. சிதம்பரஐயரவர்களும் கலாசாலையை நடத்திவர உதவிபுரிகின்றனர். தமிழ் நூலாராய்ச்சியும் நடந்து வருகின்றது.

ஓர் மாணவர் தமிழ்ச்சங்கம்.

ஜூலை மீ 30உ திங்கட்கிழமை மாலை $5\frac{1}{2}$மணிக்கு கும்பகோணம் துரைத்தனக்கலாசாலை மாணவர் தமிழ்ச்சங்கம் கூடிற்று. அச்சங்கத்தவரின் வேண்டுகோளின்படி எமது உதவிக்காரியதரிசி மகா-ா-ஸ்ரீ. உ. நா. அப்பாசாமிஐயரவர்கள், "நவீன அறிவை நாட்டிற்குரியதாக்கும் வழி" என்கிற விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அப்போது மகா-ா-ஸ்ரீ. கிருஷ்ணசாமிஐயரவர்கள் B. A. அக்கிராசனாதிபதியாக வீற்றிருந்தார்கள். புரொபெஸர் மகா-ா-ஸ்ரீ. சுப்பையா அவர்கள் M. A. L. T. புரொபெஸர்

மகா-ா-ஸ்ரீ. சிவகுமாரசாஸ்திரிகள், B. A. முதலிய போதகாசிரியர்கள் வந்திருந்து மாணவர்களுக்கு உதவி புரிந்தார்கள். மகா-ா-ஸ்ரீ. உ. நா. அப்பாசாமிஐயரவர்களின் உபந்நியாசத்தின் கருத்தை இச்சஞ்சிகையிலேயே ஒருவியாசமாகவெளியிட்டிருக்கிறோம். அதனைப்படித்துக்கொள்க. பிரசங்கம் முடிந்தபிறகு அக்கிராசனதிபர் பிரசங்கத்திற்கண்ட சங்கதிகளைப்பற்றித் தமக்குத்தோற்றிய கருத்துகள் பலவற்றையும் அனுபோக சித்தமாகத் தெரிந்த உண்மைகளையும் கேட்போர்மனது களிகூர இனிமை பயக்கும் எளியநடையில் எடுத்துச்சொன்னார்கள். இராஜ்ஜிய காரியங்களுக்கும் தேசப்பொது நன்மைகளான முயற்சிகளுக்கும் ஆங்கிலேய மொழி உபயோகப்பட்டு வந்தபோதிலும், தேசபாஷையை அபிவிருத்தி செய்யாவிட்டால் பொது நன்மைக்கு மிகக் கெடுதலுண்டாகுமென்றும், எவ்வித அறிவையும் சாமானியருக்கு நாம் விளங்கக்கூறும்போது நமது சுபாஷையை நாம் கருவியாகக்கொண்டு முயலவேண்டுமென்றும் சொல்லி முடித்தார். இம்மாணவர் தமிழ்சங்கம் நிலைத்து வாழ்க!

ரவிவர்மன் காலத்துத்தாம்ர ஸாஸனங்கள்.

ஈறநாடு தாலூக்கா நிலம்பூர் என்ற இடத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள சாலியாற்றின் கரையில் மூன்று தாம்ரஸாஸனங்கள் அகப்பட்டு, ஸ்ரீமான். து. அ. கோபிநாதராவ் அவர்கள், ஸ்ரீமான் கொ. வெங்கோபராவ் அவர்கள்—இவர்கள் இருவர் பார்வைக்கும் வந்தன. இந்த ஸாஸனங்களின்பிரதிகளைத்தயைகூர்ந்து இந்த இரண்டு தமிழபிமானிகளும் எமக்கு அனுப்பினார்கள். இவர்களுக்கு எமது வந்தனத்தை செலுத்துகின்றோம்.

கதம்ப ஜாதியார்களின் அரசனான தர்மமஹாராஜன் ரவிவர்மன் அவனது அரசாட்சி காலத்தில் ஐந்தாம் வருஷத்தில் எஜுர்வேத நிபுணரான கோவிந்தஸ்வாமிகளுக்கு இரண்டு கிராமங்களும் பொன்னுங் கொடுத்து அவரது பெருமைகளைக்கொண்டாடினனும். இந்த ஸாஸனங்களில் எமக்கு அழகாகத்தோற்றிய இறுதி ஆறுவரிகளின் பொருளைக்கூறுதும். "இக்கொடையை அறிந்தும், எவனொருவன் தனது கோபத்தாலோ பகைமையாலோ பேராசையாலோ இதனை அபகரித்துக்கொள்ளுகிறானோ அவன் கதம்ப ஜாதியானாலும் மற்றியாவனானாலும் ஐந்து மஹாபாவங்கள் செய்தவனாகின்றான். எவனொருவன் இதனை ரக்ஷிக்கின்.

தருணே அவன்தானங்கொடுத்த புண்யமடைகின்றான். இத்தராதலம்சாகரன்முதல் பலமன்னர் அனுபவமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எங்கெந்த காலங்களில் எவரெவருக்கு இந்த மகிதலம் உரித்தோ அவரவருக்கு அவ்வவ்வமையங்களில் இந்தத்தானத்தின் பலன் உண்டாகுக! பசுக்களும் பிராமணர்களும் மல்குக! மகாஜனங்கள் ஸம்பத்தடைக!”

பத்திராசிரியர்.

சாஸ்திரப்பொருண் மாலை.

14. விஸூவியஸ் எரிமலை. †

சென்ற மேமீ விஸூவியஸ் எரிமலையின் காட்சி மிகவும் அற்புதமாம். மலை பிளந்து கற்குழம்பை வெளியே கக்கும் தருவாயில் மாட்டேச்சீ என்னும் சாஸ்திரி தனது தாரகை பார்த்தறியும் மண்டபத்தில் இருந்தாராம்- செக்கச்சிவந்த சூட்டுக்குழம்பாறு வெளியேததும்பி ஓடும்வகையும் அவர் அங்கேயே வீற்றிருந்து நடந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்தார். அவ்விநோதங்களைப் படிப்பதே பயங்கரமாகவிருக்கின்றது! உறுகின கற்குழம்புப்பேராறு அக்கம்பக்கத்திலுள்ள குக்கிராமங்களையெல்லாம் மூடிவிட்டது. அக்குக்கிராமங்களிலிருந்து ஜனங்கள் சமயத்தில் தப்பிப்பிழைப்பது அருமையாகிவிட்டது. ‘கிரோட்டர்’ என்னும் எரிமலை வாயிலிருந்து பல்லாயிரம் பொருள்கள் திரள் திரளாக ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் வெகுதூரம் துள்ளிஎழுந்து விழுந்தன. ‘கிரோட்டர்’ வாயிலிருந்து ஓங்கி வளர்ந்த ஓர் ஜ்வாலை 500 அடி உயர்ந்து எழுந்து ஒரே இருட்டாய் இருண்ட அந்த இரவின் அந்தகாரத்தைப்போக்கியது. இடி இடித்தாற்போலவும் கர்ஜனையுண்டானாற்போலவும் காது செவிடுபட முழக்கங்கள் உண்டாயின. ஆயிரம் சாட்டுமிருகங்கள் ஒன்றாய்க்கூடி உறுமினபோல உருமல் உண்டாயிற்று. பூகம்பம் உண்டாயிற்று. ஆகாயத்திலிருந்து கருஞ்சாம்பல் உதிர்ந்து, பட்டப்பகலை இருளாக்கியது. பூமி பிளந்த வழியும் மலைகள் திறந்தவழியும் கொதிநீர்த்தம்பங்களும் ஜ்வாலைப்பட்டலங்களும் துர்க்கந்தமான காற்றும்

† இந்த காலேஜ் பத்திரிகை, வால்யூம், பக்கம் 157, 184.

வெளிப்போந்தன. கண்களைப்பறிக்கும் மின்சாரவெளிச்சங்களும் உண்டாயின. புதிது புதிதாகத் தோற்றிய வாய்களின் வழியே மலைகள் தீப்பந்துகளை உமிழ்ந்தன. அவ்வனர்த்தங்களையெல்லாம் கண்ட பாமரர் உலகத்திற்கிறுதி வந்ததோ என்று பயந்தார். சிலர் பயத்தால் பைத்தியங்கொண்டார்கள்.

இலிக்குக்காரணம் அறியாமையே. தாரகை மண்டலத்தில் உயர வீற்றிருந்த அதிகாரியோ பயமில்லாமல் நடப்பனவெல்லாம் இயற்கையில் சகஜமே என்று உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். இயற்கை மாறுபாடுகளைக் கண்டறிந்து, தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்களை மானிடருக்குத் தெரிவிக்கும் ஆவல் மிகவும் கொண்டார் ஆதலினால் இவருக்குப் பயமில்லாமற் போயிற்று.

இந்த எரிமலையின் கொதிப்பினால் வந்த கேடுகள் தவிர, சென்ற மே மாசத்தில் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோ என்ற ஓர் பட்டணத்தில் ஓர் பெரும் பூகம்பம் உண்டாகி அந்நகரத்திற்கே நாசமேற்பட்டது. அநேகமாயிரம் வீடுகள் தகர்ந்து போயினவாம். பொருள் நஷ்டமும் பலவாம். அறியாமை மிகுந்த ஜனங்களுக்கு ஏதோ சொல்லமுடியாத ஓர் பயமுண்டாகி மனக்குழப்பமும் வியாகூலமும் அதிகரித்தன.

பிறகு ஒரு மாதத்தில் இக்குழப்பங்கள் அடங்கின. விஸூவியஸ் மலை தனது வாயின்வழியே கக்கிய சாம்பல் மிகவும் உபயோகமுள்ள தாதுப்பொருள்களால் ஆனதென்று பரிசோதித்தறிந்தார்கள். தாவரங்களுக்கு இன்றியமையாத உணவுகளான எருக்கள் பல கிடைத்ததென்று இரசாயன சாஸ்திரிகள் களிப்படைந்தார்கள். திராக்ஷைக்கொடி, புற்பூண்டுகள், மிகவும் செழிக்குமாம். எரிமலை கான்ற சாம்பலில் மணலின் மூலதாது, அலுமினு, சுண்ணும்பு, காந்தமண், இரும்பு, மற்று வேறு லோஹங்கள் காணப்பட்டன. ஆதலின் கேட்டினின்றும் நன்மை உண்டாகின்றது கவனிக்கத்தகுந்தது.

மனிதர்களுக்கு இவ்விதமான பீதியைக் கற்பிக்கக்கூடுமாயினும், மலைகளால் உண்டாகும் சாதகமும் பல உள. மலைகள் உக்கிரம் கொள்ளாமல் சாந்த நிலையிலிருக்கும்போது, நமக்கு சுகாதார வாழ்வினை உண்டாக்கி, ஒரு பெரும் பாக்கியம்போல் உதவுகின்றன. பண்டைக்காலத்து ஓர் கவிராஜன் "எனக்குப்

பேருதவி பெருகிவருகின்ற மலைகளை அண்ணாந்துபார்க்கின்றேன்.'' என்று கூறினர். இவ்வழகான வார்த்தைகள் ஓர் உண்மையை விளக்குகின்றன. புனித நீரான கங்கைப் பெருவெள்ளம் தான் சென்றவழியெல்லாம் சம்பத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகி இழிந்துவருகின்றது. அந்தக் கங்கையைப்போலவே தம்முடைய பேருதவியை நாலாபக்கமும் வாரியிறைக்கின்ற முனிபுங்கவர்களும் இருடிகளும் மலையின்மீது வசிக்கின்றனர். மலைமீதுள்ள காற்று நிர்மலமாய் நன்மை பயக்கத்தக்கதென்று சாஸ்திரஞ்ஞர்கள் கூறுகிறார்கள். மலையின்மேல் 4,000 அடிமுதல் 7,000 அடி வரையிலும் ஜனங்கள் வசித்தால் தேகாரோக்கியமும் சுறுசுறுப்பும் மிகுகின்றன. தேகத்தில் உண்டாகும் பருக்களுக்கு மூலாதாரமான பரமாணுக்களைப் போக்கடித்து, நோய்தெளிந்தெழும் பலஹீனர்களுக்குத் தேகபலத்தை நொடியில் உண்டுபண்ணுகிறதென்று பிரொபெஸர் லண்ட்ஸ் அபிப்பிராயப்படுகிறார். தேகத்திலுள்ள அணுச்சமுதாயங்களை வளர்க்கவும் அவைகளைப் புதுப்பிக்கவும் மிகவும் உபயோகமாகும் உணவுகள் பருப்புமுதலான கடினமான பதார்த்தங்கள். அவைகளை ஜீர்ணித்தல் பலஹீனர்களுக்கு முடியாத காரியம். ஆயினும் இப்பல ஹீனர்கள் மலையின்மீது வசிப்பார்களேயானால் கடின பதார்த்தங்களையும் ஜீர்ணிக்கும் சக்திபெறுகிறார்களாம். காயசுத்தி பண்ணிக்கொண்டு போகாப்பியாசஞ் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் மலைப்பிரதேசங்களை ஆசிரயிக்கும் காரணம் இதுவே போலும்.

15. நிலக்கரி வாயுத்தைல வர்ணம்*

இப்பெயர் புனைந்த வர்ணமொன்று இப்போது இந்தியாவில் நூதனமாய்த் தலைப்பட்டிருக்கிறது. நமது கைத்தொழிலாளர்கள் சூதும் வாதும் கற்றுப் பிறரை ஏமாத்தும் வழியைத்தெரிந்து கொண்டார்கள். நமது தேசம் வெகுநாளாய் ஜமுக்காளத்திற்குப் பெயர்போனது. வட இந்தியாவில் செய்யப்படும் இரத்தின கம்பளங்கள் 400 வருஷகாலம் வர்ணம் மங்காமல் வெகு அழகாய் இருக்கும். சுதேசத்துத் தாவரங்களினின்றும் இறக்கும் வர்ணம் வனப்பினை உண்டாக்கி வெகுநாள் நிற்கும் தன்மையுடையது. அப்படி இருக்க, மினுமினுப்புக்கும் பளபளப்புக்கும் புத்திமயங்கிச் சுதேசவர்ணங்களை விட்டு 'நிலக்கரி வாயுவிலி

*இந்துஸ்தானலேஜ்பத்திரிகை, வால்யூம்—6, பக்கம் –185.

ருந்து வடியுந் தைல சம்மந்தமான கரியை வர்ணமாகக்கொண்டு நமது கைத்தொழிலாளர்கள் ரத்னகம்பளங்களை விணாக்குகிறார்கள். இந்த முரட்டுவர்ணம் முதன் முதல் கண்ணைப் பறித்த போதிலும், அவலக்ஷணமாயும் நாளடைவில் மங்கிப்போயும், வர்த்தகத்திற்கே இடையூறை உண்டாக்குகின்றது இதனை அறிந்து சிலர் இவ்விதமான வர்ணத்தை இனிமேல் இந்தியன் வர்த்தகர்கள் உபயோகப்படுத்தக்கூடாதென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். ஆப்கானிஸ்தானத்துக்கு இவ்விதமான வர்ணத்தோடு கூடின இரத்தின கம்பளங்களை எற்றுமதி செய்யக்கூடாதாம். அவ்விதம் செய்தால், அதற்கு அபராதம் செலுத்தவேண்டும். ஒருவேளை மேற்படி கம்பளங்களையே அதிகாரிகள் ஜப்திசெய்து விடுவார்கள். காச்மீர தர்பாரிலும் அதேமாதிரி ஆஞ்ஞை பிறந்திருப்பதாகக் கேள்வி. இராஜ்ஜியத்தின் எல்லையைக்கடந்து உள்ளே இந்த ஜமுக்காளங்களை ஒருவன் கொண்டு வருவானாுல், அவன் 100-க்கு 45-வீதம் சாமான் இறக்கும் வரி கொடுக்கவேண்டுமாம். எல்லையைக்கடந்து இராஜ்ஜியத்தின் உள்ளே ஒருவன் நிபந்தனையைமீறிக் கொஞ்சதூரம் வருவானாகில் அவன் கொண்டுவந்த வர்ணங்களை அதிகாரிகள் ஜப்திபண்ணி நாசஞ் செய்துவிடுவார்களாம். இவ்விதமான கொடுங்கோன்மை விதிகள் கூடாதென்பது நியாயமே! ஆயினும் ஒரு தேசத்தில் வழங்கிவந்த அழகும் கீர்த்தியும் வாய்ந்த கைத்தொழிற் சரக்குகளைக் கெடுக்க ஒரு பைசா பொறாத போலிச்சரக்குகள் உள்நுழைந்தால், ஒவ்வொரு சமயம் இவ்வித ராஜாங்க நிபந்தனைகள் ஏற்படத்தான் வேண்டும்.

(இன்னும் வரும்)

பத்திராசிரியன்.

இந்தியாவில் உபயோகித்துவரும் தறிகள்.*

(1) இந்தியாவின் கைத்தறி நெசவு.

இந்தியாவிலுள்ள ஜனங்களின் பெரும்பாலார் விவசாயம் செய்து ஜீவிப்பவர்கள். இத்தேசத்தில் விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாய் நிற்பது கைத்தொழில். அத்தொழில் இந்தியாவில் வெகுகாலமாக நடைபெற்று வருகிறது. எந்த தேசத்தவர்கள் முதல்முதல் நெசவுக்கு வேண்டிய கருவிகளைச்செய்தார்களென்று சொல்வது மிகவும் அசாத்தியமான காரியம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி கல்வியில் மிகத் தேர்ச்சிபெற்ற வித்வான்கள் ஒருவருக் கொருவர் பொருந்தாத அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தேசத்தவரும் அவரவர்கள் அனுபவத்தைக்கொண்டு ஒரு விதமான தறியை அவ்வவ்விடங்களில் செய்திருக்கலாம். இந்தியாவில் கைத்தறி மூவாயிர வருஷங்களுக்குமுன் எப்படி இருந்து நடைபெற்றதோ அப்படியே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. காலத்துக்குத் தக்கவாறு மாறுபாட்டை யடையாமல் பவர் தறியோடு போட்டிக்கு நின்று இதுவரையில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. ஓர் இடத்தில் மிகுதியாக உண்டாகக்கூடிய பொருள்களை அவ்விடமிருந்து வேறு இடங்கட்கும் தேசங்கட்கும் விரைவிற்கொண்டுபோக நீராவிக் கப்பல்களும் புகைவண்டிகளும் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி அவைகள் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் இங்கிலாந்தில் யந்திர வல்லமையால் நெய்யப்படுகிற வஸ்திரங்கள் பல நாடுகளுக்குச் செல்வதுமல்லாமல் இந்தியாவின் ஒதுக்கிடங்களிலுள்ள சிறிய கிராமங்களிலும் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்படுகின்றன. இப்படி நாள்தோறும் வஸ்திரங்கள் கொண்டுவந்துசேர்க்கப்படுகின்றமையாலும் சொற்ப விலைக்கு விற்கப்படுகின்றமையாலும் நம் நாட்டுக் கைத்தறியில் வேலைசெய்பவர்களுக்குக் கூலிகூட கிடைக்காமல் தாங்கள் நெய்த வஸ்திரங்களைக் குறைந்தவிலைக்கு விற்கும்

---

* காசிநகரத்தில் நடந்த கைத்தொழிற் சங்கத்தில் பரோடா ராஜாங்க விவசாய கைத்தொழில் டைரக்டர் ஆகிய மிஸ்டர் ராவ்ஜி பி. பீட்டில் அவர்கள் செய்த உபந்நியாசத்தின் கருத்து.

படி நேரிடுகிறபடியாலும் அக்கைத்தொழில் இவ்விந்து தேசத்தில் மிக ஹீனஸ்திதியை யடைந்து வருகிறது. அது அழியாது நிலைத்து நிற்பதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தவறுவோமாயின் ஐரோப்பாவில் கைத்தறிக்கு நேரிட்ட விபத்தே இந்தியாவின் கைத்தொழில் நெசவுக்கும் சீக்கிரத்தில் நேரிடுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. வெள்ளம் வருமுன்னே அணைபோடவேண்டும். மிகு வெள்ளம் வந்தபின் அணைபோடுதல் அசாத்தியமான காரியம். ஆதலால் நாம் நம் நாட்டின் கண் உபயோகப்படுத்திவரும் தறிகளைச் சீர்திருத்துவதிலும் அபிவிருத்திசெய்வதிலும்அத்தொழில் செய்பவர்களுக்குப் பலவித சாதகஞ்செய்வதிலும் முயற்சிமேற்கொள்ளல் வேண்டும். நமது தேசத்திலுள்ள கைத்தறி வேலைக்காரர்கள், பஞ்சு, பட்டு, ரோமம், இவைகளைக்கொண்டு ஆடைகள் நெய்து வருகிறார்கள். ஆயினும் நம் நாட்டின் கண் மிகுதியாக நெய்யப்படுவது வஸ்திரமே. நம்மவர்களுக்கு மிகவும் தேவையாயிருப்பதுவும் அதுவே. ஆதலால் பஞ்சாடைகளை நெய்வதில் நம்முடைய முழு எண்ணத்தையும் செலுத்தி நாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியாகும்படி செய்யவும் மிகச் சொற்பவிலைக்கு எளியவர்களும் நம்நாட்டு வஸ்திரங்களை வாங்கும்படிச் செய்யவேண்டிய உபாயங்களைத் தேடவும் நாம் கடமைப்பட்டவர்களா யிருக்கிறோம்.

(2) வேலைசெய்பவர்களின் தொகை.

1901ஹு எடுத்த ஜனசங்கைக்கணக்கின் பிரகாரம் இந்தியாவில் நெசவுக்கைத்தொழில் செய்பவர்கள் 27 லக்ஷம் பேர்கள். அவர்களுக்கு உதவிபுரிந்து ஜீவித்து வருகிறவர்கள் 27 லக்ஷம் பேர்கள். இதற்கு 10, 20, 30, வருஷங்களுக்குமுன் எடுக்கப்பட்ட ஜனசங்கைக்கணக்கினோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்து இப்பொழுது எவ்வளவு கைத்தறி வேலைக்காரர்கள் அத்தொழிலை விட்டுவிட்டார்களென்று அறிவது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் ஜனசங்கைக் கணக்கு எடுத்த ஒவ்வொரு தடவையிலும் அக்கணக்கின் அட்டவணைகள் வேறுபாடு அடைந்தவைகளா யிருக்கின்றன. இதற்குமுன் எடுக்கப்பட்ட கணக்குகள் கைத்தொழில் வேலைசெய்பவர்களின் சங்கையைப் பிரத்தியேகமாக எடுத்துக்காட்டவில்லை. கடைசித் தடவையில் எடுத்த கணக்கு நெசவுக்கைத்தொழில் வேலைசெய்பவர்களின் இருப்பிடம் கூறவில்லை. மேனாட்டு நெசவுச்சரக்குகள் இந்தியாவில் வரத் தலை

யெடுத்தபின் நெசவுக் கைத்தொழில் நாளுக்குநாள் தாழ்ந்த நிலைமைக்குப் போய்க்கொண்டு வருகிறதென்பது யாவருக்கும் நன்றாகத்தெரிந்த விஷயமே.

இந்தியாவில் நெசவுத்தொழில் செய்கின்ற ஜாதியார்களின் இருப்பிடம், சங்கை.

கைத்தொழில் செய்பவர்களின் ஜாதி.	மாகாணம்.	1901-ல் சங்கை	1901-ல் எடுத்த ஜனசங்கையோடு ஒப்பிட்டதில் 100-க்குஜாஸ்தி அல்லதுகுறைவு	1901-ல் எடுத்த ஜனசங்கையோடு ஒப்பிட்டதின் நெசவுத்தொழில் ஜாதியாரின்100-க்கு ஜாஸ்தி அல்லது குறைவு.	நெசவுத்தொழில் செய்யும் ஜாதியார்களில் அத்தொழிலே செய்பவர்கள் 100-க்கு எவ்வளவு.
தாந்தியர் தத்வாயர்	பங்காளம்	946,463	+4	+18	38
சாலியரும் கோஸ்தியரும்	பம்பாய்	141,052	—2	+9	63
கோஸ்தியர், பாங்கர்	மத்திய மாகாணம்.	136,079 137,855	—9	$-1\frac{1}{4}$ —15	73 27
கைக்கோளர், சாலியர்	பட்டணம்	* 325,912	+7	* $+5\frac{3}{4}$	59 69
ஜுலஹர்	வடமேற்கு மாகாணங்கள்	923,042	$+2\frac{1}{2}$	$+2\frac{1}{4}$	*
கோரியர்	ஷை	995,680		$+7\frac{3}{4}$	*
ஜுலஹர்	பஞ்சாப்	695,216	+7	+4	*

1891ஆம் முதல் 1901ஆம் வரையில் நெசவு வேலைக்காரர்கள் சங்கையில் மற்ற இதர இந்துக்களைப்போல் குறைவுபடாமல் நிலைத்திருந்தார்கள். ஆயினும் மத்ய மாகாணத்தில் வசிக்கின்ற ஜனங்கள் பஞ்சத்தால் கஷ்டப்பட்டமையால் 100-க்கு 9-வீதம் அவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜன சங்கை குறைந்தது. அதனால் அவ்விடத்தில் நெசவுவேலை செய்து ஜீவிக்கின்ற பாங்கர்

களின் ஜனத்தொகை 100-க்கு 15-வீதம் குறைந்தது. மேலும் இச்சாதியாரில் 100-க்கு 27-பேர் தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் தங்கள் முன்னோர்களின் கைத்தொழிலாகிய நெசவுத்தொழிலைக் கைவிட்டு வேறு வேலை மேற்கொண்டார்கள். இவ்விதமாகத் தங்கள் முன்னோர்களின் கைத்தொழிலைக் கைவிட்ட நெசவு வேலைக்காரர்கள் பாங்கர்களுக்கு அடுத்தபடியில் வருகிறவர்கள் வங்காளத்திலுள்ள வேலைக்காரர்களே. அவர்களில் 100-க்கு 38வீதம் தவிர மற்றவர்கள் தங்கள் முன்னோர்களின் கண்ணியக் கைத்தொழிலைக் கைவிட்டு வேறு தொழில்களில் புகுந்தார்கள். ஆனால் பம்பாயிலோ அப்படியல்ல. இதரநாட்டின் சரக்குகளின் போட்டியும் பவர்தறிகளின் போட்டியும் பம்பாயில் மிகுதியாக ஏற்பட்டிருந்தும் நெசவுத்தொழில் செய்பவர்களில் 100-க்கு 67-பேர்கள் நெசவு வேலையே இப்பொழுதும் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். மத்யமாகாணத்திலுள்ள நெசவுத்தொழிலைச் செய்கின்ற மற்றொரு ஜாதியாராகிய கோஸ்தியர் என்பவர்கள் 100-க்கு 73-க்குக் குறையாமல் தங்கள்ஜாதித்தொழிலைக் கைவிடாது நடத்திவருகிறார்கள்.

(3) கைத்தறிகளில் நெய்யப்படும் வஸ்திரம்.

இப்பொழுது இந்தியாவில் கைத்தறியில் செய்யப்படும் வஸ்திரத்தின் ஓர் அளவை அறிவது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. மிஸ்டர் ராபர்ட்ஸன் என்பவர் இந்தியாவின் 1904-05 வருஷத்து வியாபாரத்தைப்பற்றி யெழுதிய அறிக்கைப்பத்திரத்தில் கைத்தறியில் நெய்யப்படும் வஸ்திரம் பவர்தறியில் நெய்யப்படும் வஸ்திரத்தின் அளவைவிட இரட்டிப்பளவு உள்ளதென்று கூறியிருக்கிறார். பவர்தறியில் நெய்யப்படும் வஸ்திரம் 15·87 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது. அதின் நீளம் 67-கோடி கெஜம். ஆதலால் கைத்தறியில் நெய்யப்படும் வஸ்திரம் 31·64 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது. அதன் நீளம் 134 கோடி கெஜம்.

இதர தேசத்தினின்று வரும் நூல் 2·75 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது. இந்தியாவிலுள்ள பஞ்சயந்திர சாலையில் நூற்கப்படுவது 56·84 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது. இந்தியாவினின்று பிரதேசங்களுக்கு ஏற்றுமதியாகும் நூல் 25·01 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது. ஆகவே இந்தியாவில் வருஷமொன்றுக்குச் செலவாகும் நூல் 35·58 கோடி பவுண்டு நிறையுள்ளது.

சந்தை நடக்கும் இடங்களுக்கும் ரயில் ஸ்டேஷன்களுக்கும் வெகு தொலையிலுள்ள பலவிடங்களில் இப்போதும் நூல் கைராட்டினங்களால் இழைக்கப்படுகிறது. பஞ்சுயந்திர சாலைகளில் இழைக்கப்பட்ட நூல் வஸ்திரம் நெய்யப்படுவதுமல்லாமல் இன்னும் பல வேலைகளுக்கும் உபயோகமாகிறது. அப்படி உபயோகப்படும் நூலின் அளவும் கைராட்டினங்களால் இழைக்கப்படும் நூலினளவும் சமமென்று தள்ளிவிடுவோம். ஆதலால் ராபர்ட்ஸன் என்பவர் உத்தேசமாகச் சொல்லிய நூலினளவும் சரியேயாம். வருஷமொன்றுக்குக் கைத்தறியில் நெய்யப்படும் வஸ்திரத்தினளவு 150-கோடி கெஜத்திற்கு அதிகப்படா. வருஷமொன்றுக்கு 300 நாள் விதம் 27 லக்ஷம் வேலைக்காரர்கள் நெய்கின்ற வஸ்திரத்தினளவு 150 கோடி கெஜமென்றால் அதினின்று நாம் அறிவது யாதெனில், நாளொன்றுக்கு ஒரு வேலைக்கரன் நெய்யும் வஸ்திரத்தினளவு $5\frac{1}{2}$ அடி. இதுமிகவும் கொஞ்சமாக நெய்யப்படுகிறபடியால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றித் தீர்க்க விசாரிக்க வேண்டும்.

(4) நமக்குத் தேவையாகும் வஸ்திரத்தினளவு.

இதர நாட்டினின்றும் 1904-05ல் இறக்குமதியான வஸ்திரத்தினளவு 228 கோடி கெஜமாம். நம் நாட்டுப் பவர்தறிகளில் நெய்யப்படும் வஸ்திரத்தினளவு 67-கோடி கெஜம். வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியான 17 கோடி கெஜம் போக நம் நாட்டிலேயே உபயோகிக்கப்பட்டது 278-கோடி கெஜம். இத்தேசத்தின் ஜனசங்கை $29\frac{1}{2}$-கோடி. வருஷமொன்றுக்கு ஆளுக்குச் சராசரி 15 கெஜம் விதம் நம் நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு வேண்டிய வஸ்திரத்தினளவு $442\frac{1}{2}$-கோடி கெஜம். இத்தேவைக்கும் பவர்தறிகளாலும் இறக்குமதியாலும் இந்நாட்டிற் களிக்கப்பட்ட வஸ்திரத்தினளவுக்குமுள்ள தாரதம்மியம் $164\frac{1}{2}$- கெஜம். இது கைத்தறிகளாலேயே நெய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்தக் கணக்கின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு வேலைக்காரனும் நாளொன்றுக்கு நெய்யவேண்டிய வஸ்திரத்தினளவு மேலேகாட்டிய அளவைவிட 6 அங்குலந்தான் அதிகப்படுகிறது.

(இன்னும் வரும்.)

K. இராமானுஜ ஐயங்கார்.

பாண்டிநாட்டுப் பழய பௌத்தப் பள்ளிகள்.

(145-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இப்பொழுது அவ்வுருவம் சுற்றுமதிலும் மேலாவரணமுமின்றி நடுப்பிரகார மைதானத்தில் நிற்கின்ற நிலையைக் கண்ணுற்றால் முற்காலத்தில் இதற்கோர் பேராலயம் அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் அவ்வூரும் பௌத்தர் ஊர் ஆதல் வேண்டும் என்பதும் சிற்சில அறி குறிகளாலும் இப்பொழுது அவ்வூரார் கூறு மொரு சிறு வரலாற்றாலும் நன்கு விளங்காநிற்கும். இப்பொழுது அவ்வூரிலிருக்கின்ற வள்ளியம்மை கோயில் சிறிது காலத்திற்கு முன்னேதான் கட்டப்பட்டுள்ள தென்பது காண்பார் யாவருக்குந் தெற்றென விளங்கும். கர்ப்பக்கிரகமாகிய குகைமாத்திரம் பழமையாயிருக்கலாம். ஆகவே அவ்வூரிலுள்ள கால்வாய் குளம் மதகுமடை முதலானவைகளில் அமைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கிற கற்களெல்லாம் கோயிற்குரிய தூண்போதிகை உத்திர முதலியவைகளாகத் தென்படுகின்றன. அவைகளோ மிகப் பழயன. சிற்சில கற்கள் எழுத்துக்களமைந்துள்ளனவாயினும் பழமையாலும் வரிப்பிரிவினாலும் பாதுகாப்பின்மையாலும் எழுத்துக்கள் சிதைந்தும் உடைந்தும் மழுங்கியும் போயின வாதலாற் படித்தற்கியலாவாயின. இப்பழய கற்கள் இங்கு எவணின்று வந்ததெனச் சற்று ஆராய்வோமாயின் முற்கூறிய பௌத்த தெய்வத்தின் பேராலயமென்றே நன்கு துணிவோமேயன்றி வேறல்ல. அவ்வாலய மிவ்வாறானதற்குக் காரணம் அடுத்த புத்திரிகையிற் கூறுதும். இவைநிற்க, சற்றேரக்குறைய நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் அவ்வள்ளியூரில் ஞானியார் வாத்தியாரென்ற ஓர் சைவவேளாளர் இருந்தனர். அவர் தினப்படி பூசை செய்யுங்காலமெல்லாம் அவர் மனைவி யடுத்து நின்று அப்பூசைக்குரிய பொருள்களெல்லாம் அற்றம் நோக்கி எடுத்துதவுதல் வழக்கம். இவ்வாறு நிகழுகையில் ஒருநாள் அவ்வூரில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த மகம்மதியர் யாவரு மொருங்கு கூடிமொகரம் பண்டிகையன்று கடலொலிபோற் பறையொலி யெழுப்பி வீதிவழி வந்ததினால் அப்பிள்ளையவர்கள் மனைவியை நோக்கி

யாதோ வொன்று புகல, அம்மொழி அம்மாதின் செவியிற் புக்கிலது. ஆகவே அச்சைவர் அப்பறையொலி யப்பாற் சென்றதின் பிறகு பூசைமுகத்தினின்று கூறியதாவது. கடவுளே, வெகு காலத்திற்கு முன்னர் இங்கு பௌத்தர்கள் நெருங்கி வாசஞ்செய்ததால் இவ்வூர் பள்ளியூரென்ற பெயர்பெற்றிருந்தது. அப்பாற் பௌத்தர்போய்ச் சைவர் குடியேறிய காலத்திற் பள்ளியூர் வள்ளியூராயது. இனி மகம்மதியர் நெருங்குவதால் அவர் பெயராலும் இவ்வூர்ப்பெயர் வழங்கும்போலும் என்றனராம்.

ஆகவே இக்கதையாலும் முற்கூறிய சின்னங்களாலும் அவ்வள்ளியூர் ஆதியிற் பள்ளியூராய்ப் பௌத்தர்கட் குறைவிடமாயிருந்ததென்பது தெற்றென விளங்காநின்றது.

இஃதன்றியும் திருநெல்வேலிக்குக்கிழக்கில் ஒருகாததூரத்திலிருக்கின்ற புத்தனேரி என்ற கிராமமும் பௌத்தர்கட் குறைவிடமாயிருந்ததெனச் சிற்சில காரணங்களாற் பற்பலர் கூறுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு கூறுகின்றதி னுண்மையை அவ்வூரின் பெயரே நன்கு விளக்குகின்றது.

ஆகவே பாண்டிநாட்டின் மேற்றிசைக் கண்ணுள்ள மன்னார் கோயிலுக்கடுத்த பிரதேசங்களிலும் தெற்கிற்குமரிப்பதிக் கணித்தான ஊர்களிலும் கீழ்த்திசையிற் பற்பல இடங்களிலும் பண்டைக்காலத்திற் பௌத்தர்கள் வசித்துவந்தார்களென்பது திண்ணமேயாம்.

(இன்னும் வரும்)

பாரதியார், அம்பா சமுத்திரம்.

வைதிகமாகிய இருமீமாம்ஸா மதங்கள்.

(137-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில்மறுபடி (இன்னமொருக்கால்) கபில சாங்கியத்தையும், பதஞ்சலியின் யோக சாஸ்திரத்தோடும், கணாதனுடைய பரமாணு மதத்தோடும், நிராகரிக்கின்றார். சர்வஜகத்தும் பிரம்மாதீனம்; இப்பிரமமே காரண காரியமுமாகும். காரணத்துக்கும் காரியத்துக்குமுள்ள வித்தியாசமும், பல்வேறு காரியங்களின் வித்தியாசமும் ஒருவாற்றானும் கார

ணத்தின் அகண்டத்துவத்துக்கு விரோதம் கற்பிக்காது. கடல் என்னும் பதம் அதன் நீரன்றி வேறல்ல, (வற்றைக்குறிக்காது); ஆயினும் அலை, நுரை, திவலை, துளி, கணம் முதலிய வேறுபாடுகளாய் மாறுபட்டுத்தோன்றுகின்றன (II. I. 5); பால், தயிராவது போலும், நீர் பனியாவது போலும், பிரமம்பலவேறுபாடு அடைகிறது.

பிறகு, சாங்கியமும், வைசேஷிகமும், பௌத்தமும், ஜைனமும், பாசுபதமும், பாஞ்சராத்திரமும் என்பவற்றின் கொள்கைகளை மறுக்கிறார்; நியாயத்தை மாத்திரம் கவனிக்காது விட்டார்.

ஆத்மா அசேதனம் என்று சொல்லும் சாங்கியர்கள் போலல்லாமல் (பாதராயணர்) இதை சேதனம் என்கிறார். ஆயினும் இதன் சைதன்னியம் அகஸ்மாத்தாய் நேரிடுவது. தச்சன் கையில் கருவிகளை யெடுத்தானேயாயின் வேலைசெய்து இளைத்தல் போலவும், அவைகளை வைத்துவிடுவானாகின் வேலையினின்று நீங்கி இளைப்பாறுவதைப் போலவும், ஆத்மாவானது இந்திரியங்களோடும், அவைகளின் ஆஸ்தானங்களோடும், சம்பந்தப்படின் சேதனமாயும், பிறியின் அசேதனமாயும் ஆய்விடுகிறது. நெருப்புக்குப்பொறி எவ்வாறோ அவ்வாறே பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்துமாவும். அசையும் நீரின் பரப்பில் படியும் சூரிய பிம்பம், அந்நீரின் அசைவுக்குத் தக்கபடி தானும் அசையா நிற்கும். ஆயினும் (இவ்வாறு தானிவ்விடத்தசைதலால், சலனமில்லாமலிருக்கும்) மற்ற நீர்ப்பரப்பினுண்டாகும் பிரதி பிம்பத்தையாவது, சூரியனையேயாவது பாதிக்காதிருத்தல் போல, ஒரு ஆத்மாவினுடைய சுகதுக்கங்கள் மற்றொரு ஆத்மாவையாவது பரமாத்துமாவையாவது பாதிப்பதில்லை. சரீரத்தின் அங்கங்களும், அவைகளின் சேதன சக்தியும் பிரம்மத்தின் கூறுபாடுகளே.

தேஹாந்தரப்பிராப்தியையும், ஞானமடையும் மார்க்கத்தையும், முக்தியையும் பரமாத்மாவின் குணங்களையும் பற்றி மூன்றும் அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிறார் ஒரு நிலைமையிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மாறுங்கால் ஆத்மாவானது ஒரு சூக்ஷ்மசரீரத்தில் புகுந்து தேஹாந்தரப் பிராப்தி அடைகிறது. ஒரு தேகத்தை விட்டு வெளிப்படும்பொழுது ஆத்மா சந்திரனிடஞ்சென்று தன்னிரு வினைப்பயன்களை அவ்விடத்தனுபவித்து பூர்வ கர்மத்துக்கேற்ற மற்றோர் சரீரத்தில் அடைபடத்திரும்புகிறது. பாபிகள்

கர்மானுசாரம் பலனடையவேண்டி ஏழு நரகங்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. திரும்பிவருங்கால் ஆத்மா. ஆகாசம், வாயு, ஆவி, பனி, மேகம், மழை முதலியவையாய்ப் பின் ஒரு செடியில் நுழைந்து, அதினின்றும் அதையுண்ணும் ஜந்துவின் கர்ப்பத்தில் புகுகிறது. செம்பருத்தம்பூவின் சாயமேற்றப்பட்டிருப்பது போலத் தோன்றும் ஸ்படிகம் தன்னியற்கைத் தெளிவை மாறுதுபோல பரமாத்துமா மாறுபாடில்லாதவரும் உலகத்தின் மாறுபாடுகளால் பாதிக்கப்படாதவருமானவர். இப்பரமாத்துமா சுத்த அறிவு, ஞானம், புத்திஸ்வரூபி.

ஒன்றாயிருப்பினும் சூரியன் முதலிய தேஜசுகள், பிரதி பிம்பித்தலால் பலவாய்த் தோன்றுவது போலவும், அனேக பாத்திரங்கள் தன்னிடையில் புகுதலால் ஏகாண்டமாயிருக்கும் இடத்தைத்தத்தம்முள் கூறுபடுப்பதுபோலவும், பரமாத்துமா உள்ளும் புறமும் மாறுபாடற்றிருக்கிறார். பரமாத்மாவைத்தவிர மற்றொன்றும் கிடையாது. (இதுகாறும் கூறியவற்றினின்றும்) வேதாந்தமானது உபநிஷத்துக்களினின்று நியாயமாயும் நேராயும் உண்டானதென்றும், உபநிஷத்துக்களில் கூறுவதுபோல எல்லாம் ஒன்று என்னும் தத்துவத்தை வெகுவாய் பிரசம்சிக்கிறது என்றும் அறியலாம்.

இந்த அதிகரணத்தில் பின்பாதியில் தெய்வஞானத்தையடைய சாதகமாகிய பக்திமார்க்கத்தையும் குறித்து விவரிக்கிறது.

சரியாய் நடத்திவரும் தியானத்தின்பலனையும், தெய்வஞானத்தையடைவதையும் பற்றி நான்காவதும் கடைசியுமாகிய அதிகரணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. மேற்கூறிய (தெய்வ) ஞானமடைந்தவுடன் முன்செய்த பாவங்களழிந்து, பின்னிகழும் பாவங்களும் நீங்கி விடும். இவ்வாறே புண்ணியத்தினுடையவும் தர்மத்தினுடையவும் பலன்களும் நீங்கிவிடுகின்றன. தெய்வஞானமடைந்த ஆத்மா தான் பரிபக்குவமடைவதனால் இருவினைகளைத்தரும் கர்ம்மங்களையொழித்தும், முன்செய்த பாவபுண்ணியங்களுக்குப்பிரதிபலனாகத்துக்கசுகங்களை அனுபவித்தும் இறந்தபின், பரப்பிரமத்துடன் ஐக்கியமாக ஏகின்றது. இதுதான் வேதாந்திகளுடைய முக்தியின் லக்ஷணம்.

இதன்றிக்கே இன்னமிரண்டு வகைச்சாமான்னிய முக்திகளுள. அவற்றுள் முதலாவது பிரம்மாவினுடன் கலந்து உட

னே ஐக்கியம் பெறுவிடினும், பிரம்மலோகமடைதற்கேற்றபடி ஆத்மா பரிபக்குவமடைவது. இரண்டாவதும், முன்னதிலும் குறைவுப்பட்டதாகியவுமான, ஜீவன்முக்தியென்பது யோகிக ளால் இம்மையிலேயே யடையக்கூடியது. இதனால் இறந்தவர் கள் ஆவியையழைப்பிப்பதும், பரகாயப்பிரவேசம் செய்வதும், நினைத்தவிடத்து உடனே செல்லுதலும், முதலானவற்றைப்போ ன்ற, சாதாரண ஜனங்களுக்குக்கூடாத காரியங்களைச்சாதிக்கக்கூ டும் இது முன்னதிகாரத்தில் குறித்த யோக சாஸ்திரத்தின் கட்டுக்களையே மறுபடியும் கூறுகிறது.

வேதாந்ததின்படி பகவானுடைய குணங்களின்னன்னவை யென்பதை கோல்புருக் திரை யடியில் வருமாறு தொகுத்தெழு துகிறார். "கடவுள் சர்வ்வஞ்ஞரும்,ஜகத்சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹா ரகாரணருமாயிருப்பவர். சிருஷ்டி இவர் இச்சா மாத்திரத்தால் ஆவது ஜகத் சிருஷ்டிக்கு இவர் முதற்காரணமும், துணைக்கா ரணமுமானவர்; உண்டாக்குபவரும், பிரகிருதியும் இவரே; கற்பிக்கிறவரும் கற்பனையும் இவரே; செய்பவரும் செயலும் இவரே; அந்தியகாலத்து எல்லாப்பதார்த்தங்களும் இவருள்ள டங்கும். பரமாத்துமா ஒருவரே, தனியானவர், ஒப்பற்றவர், அழிவில்லாதவர், மாறுபாடாற்றவர்; சமஸ்தத்தையும் ஆட்டுவிப் பவர், சர்வ்வாந்தர்யாமி; சத்தியம், ஞானம், புத்தி, சுகம் (முத லியவற்றின் சுவரூபி).

பிரம்மத்தைத்தவிர ஜகத்தாதி யெல்லாம் மாயாஸ்வரூபம் என்னும் கொள்கை நாளடைவிலேயே பிற்காலத்திய வேதாந்தி களின் மனதில் குடிகொண்டது. இம்மாயை யென்பது பொய்த்தோற்றம், ஊர்த்தி, ஒரு மித்தியாஞானமே. இப்பேர்ப்பட்ட கொள்கை பழைய வேதாந்தத்திலில்லை: இதற்கு ஆதாரம் பழ ங்கிரந்தங்களில் கிடையாது. ஜகத்தானது பிரம்மாவின் ஒரு பாகம்; அவரிடமிருந்து தோற்றி அவரிடம் அடங்குகிறது என்று பழைய வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிறதேயொழிய இவ்வா றுதோன்றும் ஜகத்தானது மித்தியை வாஸ்தவ்வியமில்லாத தென்று கூறப்படவில்லை.

இந்தியாவில் புத்திப்பிரமாண்ணிய காலத்தில் ஏற்பட்ட ஷட் தர்சனங்கள் இவைதாம். கடவுள் என்பதும், ஜகத்தென்பதும் எப்பேர்ப்பட்டன என்று தன்னுள்ளே நிதானித்து யோஜிக்

கும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏற்படும் சங்கைகளாகிய உபநிஷதத்தில் கிளப்பிய சங்கைகளுக்கு இந்து சித்தாந்திகள் இவ்வாறு உத்தரமளித்தனர்.

மற்ற விஷயங்களுக்கும், 'புத்திப்பிரமாண்ணியகாலம்' வெகு விசேஷமானது என்பதைக்குறித்து ஒவ்வொரு இந்துவும் சந்தோஷிக்கத்தக்கதே. இக்காலத்துத்தான் (இராமாயணம், பாரதம் என்னும்) இருபெருங்காவ்வியங்களும் காவ்விய ரூபமாய் எழுதப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். இதேகாலத்துத்தான் அப்பொழுதே கிளம்பின க்ஷேத்திரகணிதமும், வியாகரணமும், இந்துக்களால்கண்டு பிடிக்கப்பட்டு உலகத்தார்க்கு பிரசுரப்படுத்தப்பட்டன. இப்பொழுதேதான், முதல் முதல் கொடுக்கப்பட்ட மானஸசாஸ்திரமும் தர்க்கமும் சிந்திக்கப்பட்டு முடிவு பெற்றன. இந்தக்காலத்துத்தான் சட்டதிட்டங்கள் சாஸ்திரோக்தமாய்த்தொகுக்கப்பட்டன. இதேகாலத்து வடஇந்தியா முழுவதும் பரபலமானவனும் பராக்கிரமசாலியுமான ஓரே சக்கிரவர்த்தியி னரசாக்ஷிக்குட்பட்டது. தரமானவும், நாகரீகமானவுமோர் ராஜ்ஜிய பரிபாலன முறையும் ஏற்பட்டது. தவிரவும், கடைசியாக, இக்காலத்திலேயே பரமஹம்ஸரான கௌதமபுத்தர் அவதரித்துத் தன்மதமாகிய சர்வ்வஜனசாமான்னியத்துவமும் சகோதரத்துவமும் ஸ்தாபித்தார்: இதுவே இப்பொழுது மனுஷ சமூகத்தின் மூன்றிலொன்றிற்கு மதமாயிருக்கிறது. இப்பேரவதாரத்தைக்குறித்தெழுதுவோம்.

து. அ. கோபிநாதராவ், M. A.

தமிழ்நூல்களும் நூலாசிரியர்களும்.

9. வீரசோழியம்.

(144-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இவையேயன்றி புறநானூறு, களவழி நாற்பது, கார்நாற்பது ஐந்திணை, கலித்தொகை, குறுந்தொகை, குண்டலகேசியும், கூறியுள (பக்கம் 183). பின்னும் தொல்காப்பியனார், அமுதசாகரனார், காக்கைப்பாடினியார், மயேசுரனார், திருவள்ளுவர், பல்காயனார், தண்டியார் முதலிய பழயவாசிரியர்களையும் ஆங்காங்கு

மேற்கோளாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. நியாய சூடாமணி புதிபாநுட்பம் என்னும் இரண்டு நியாயக்கிரந்தங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுரையில் கூறியிருக்கும் இடப்பெயர்கள் அடியிற்காட்டியுள்ளோம்:—

வேங்கடம், குமரி, காவிரி, நாகப்பட்டணம், தஞ்சாவூர், உறையூர், அரங்கம், பாலாறு, மாடக்கூடல், கொற்கை, அத்திகிரி, இடைசுரம், திருவெண்காடு, புள்வேளூர், கங்கை, பழையாறை, இலங்கைப்பதி, மருதூர், புலியூர்வஞ்சி, கச்சி, ஆலவாய், கூடல்சங்கம்.

மேற்காட்டியபோல் இன்னம் பற்பல நூல்களினின்றும் எடுத்தாண்டமேற்கோள்களைத் தெரிந்தெடுத்துக்காட்டும் தமிழ்ப் பண்டிதர்கட்கு ஆங்கிலமுணர்ந்தவர்களும், சரித்திரக்காரர்களும்மிகக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருப்பார்கள்.

பழமைபான நூல்களே என்று முற்பக்கங்களில் தெரிவித்தவை சாதாரணமாய்த் தமிழ்வித்வான்களுக்கும் எமக்கும் கர்ணபரம்பரையாய்ப் பழமைப்பட்டதே என்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், இங்கிலீஷ்மாதிரி யாராய்வோர்க்கு இவ்வாறு காலந்தெரிந்த நூலில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றனஎன்று ரூபித்தாலன்றி, பழங்கதையில் நம்பிக்கைவாராது. அதையிட்டு அந் நூல்களின் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்துணிந்தோம்.

தமிழ்நூல்களே யன்றி தமிழ் நாட்டரசர்களைப்பற்றி ஆங்காங்கு புகழ்ந்த பாடல்களும் பல காணப்படுகின்றமையின் இவ்விலக்கணம்மற்றும் விசேஷமானது. அவ்வாறு புகழப்பட்ட பாடல்களுள் பெரும்பான்மை சோழராஜர்களைப்பற்றியவை. சிற்சில பாண்டியர்களைப் புகழ்கின்றன. சிற்றரசர்களுக்கும் சில பாகங்கள் உள.

அவற்றுள் சோழனைப்பற்றிப் பாடும் பாட்டுகளில் இன்ன சோழனைப்பற்றியது என்று விளங்காதவை பல. வெறும் 'காவிரிநன்னாடன்' 'கோழிபுனனாடன்' 'பொன்னிகாவலன்' 'மன்னனேரியன், சென்னிமானதன், கன்னிகாவலன், பொன்னிநாயகன்' எனப் பலவிடங்களில் வருகின்றன. சிற்சில பாட்டுக்கள் இன்னின்ன அரசர்களைப்பற்றியேயென்று நிச்சயமாய்ச்சொல்லலாம். அப்பேர்ப்பட்டவற்றுள் இவ்வுபந்நியாசத்தின் 139-41 ஆ

வது பக்கங்களில் வரைந்துள்ள மூன்று செய்யுட்களும் வீரரா சேந்திரன் என்னும் சோழச்சக்கரவர்த்தியினுடையவை என்று கூறினோம். இவ்வரசனைப்பற்றிய பாடல்கள் இன்னம் சில உள. அவைவருமாறு.

"வினைதேர்வீர சோழனலர்வனம் வானரிமாரனுலையோ மணி வீர நாரயணனேவது என்னுந் தமிழ்க்கூட சதுக்கமும்,வீரத்தா ல்விண்ணுதல் மெய்த்தவத்தால் வீடாத, லாரத்தா லாள்வதெவர் தாடேறச்—சீரொத்த, மின்னார் படைத்நடக்கைவீரரா சேந் திரனுக், கொன்னாராய் வாழ்வ துறின்" (ப. 187) என்றும்

"அருமொழிதன் கோயி லடலரசர் மிண்டித்
திருமகட் குக்கொடிக டேய்த்த—பருமணிக
ளோதத் தமுதனைய வொண்ணுதலார் மென்மலராம்
பாதத்தி னூன்றும் பரல்."

என்று (அருமொழி தேவன் என்னும் மறுநாமம் பூண்ட) முதல் ராஜ ராஜதேவனைப்பற்றியும் [4] (பக்கம் 150),

"திருமன்னிவளருமிருநில மடந்தையும் போர்ச்செய்ய பாவையுஞ் சீர்த்தனிச்செல்விய [5] (பக்கம் 118),

---

4. இவ்வரசன்பேரால் எற்பட்ட அநேக நாடுகளில் அருமொழிதேவ வளநாடென்று சாதனங்களுக்குத் தெரிந்ததொன்றுண்டு.

5. இது இராஜேந்திரசோழன் மெய்க்கீர்த்திக்கு அடி. அது வருமாறு:— திருமன்னிவளர இருநிலமடந்தையும் போற்சயப் பாவையும் சீர்த்தனிச்செல்வியும் தன் பெருந்தேவியராகி இன்புற நெடுதியல் ஊழியுள் இடைதுறை நாடும் தொடர்வனவேலிப்படர் வனவாசியும் சுள்ளிச் சூழ்மதிள் கொள்ளிப்பாக்கையும் நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக்கடக்கமும் பொருகடலீழத் தரைசர் தமுடியும் ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும் முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த சுந்தரமுடியும் இந்திரனாரமும் தெண்டிரை ஈழமண்டலமுழுவதும் எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடுங்குலதனமாகிய பலர்புகழ் முடியும் செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர்வேலைத் தொல்பெருங்காவற் பல பழந்தீவும் செருவிற்சினவி இருபத்தொருகா லரசு களைகட்ட பரசுராமன் மேவருஞ் சாந்திமத்தீவரண் கருதி இருத்திய செம்பொற்றிருத்தகு முடியும் பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்டொளித்த சயசிங்கன் அளப்பரும் புகழொடு பிடியல் இரட்டபாடி எழரை இலக்கமும் நவநெதிக் குலப்பெரு மலைகளும் விக்கிரம வீரர் சக்கரகோட்டமுமுதிர படவில்லை மதுரமண்டலமும் காமிடை வளநாமணைக் கோணையும் வெஞ்சினவீரர் பஞ்சப்பள்ளியும் பாசடைப்பழன மாசுணிதேசமும் அயர்வில் வண்கீர்த்தி ஆதிநகரவையில் சந்திரன்றொல்குலத் திந்திரதனை விளை அமீரக்களத்துக் கிளையோடும் பிடித்துப் பல தனத்தோடு நிறைகுல தனக்குவையும் கிட்டருஞ் செறிமிளை ஒட்டவிஷயமும்பூசுரர்சேர் நற்கோசலை நாடும் தன்மபாலனை வெம்முனையழித்துவண்டுறை

முற்குளம்பி னற்கிளறி மோந்தங்கோர் மூக்காலும், பொற் சுண்ண மாடிப் புரண்டெழுந்து—நற்சென்னி, நேர்நிறுத்தி நின்றுதறிக் கங்கைநீ ருண்டனவே, பானிறத்த மால்வெண் பரி. (பக்கம் 145) எனவும்,

எனவே தனமென் றிராசேந்திர சிங்கனே டின்றணைந்த
கனவே யுடையன் களிப்புக்கண் டாற்கட லேழுமமைந்
தனவே யெனவவன் றூனுதித் தன்றேதொடங்கியென்று
நனவே புணர்திரு வின்களிக் கேதுகொ னல்லனவே

(ப. 122) எனவும் மேற்கூறிய அரசன் மகன் கங்கையும் பூர்வ தேசமும் கொண்டானகிய இராஜேந்திர சோழனைக் குறித்தும் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றியும் 103-ம் பக்கத்து “மேதகு நந்திபுரி மன்னர் சுந்த ரச்சோழர் வண்மையும் வனப்புந்திண்மையு முலகிற்சிறந்து வாழ் கெனவே” இவ்வரசன் மகனென்று கருதப்படும் சுந்தரசோழ பாண்டியனைக் குறிக்கின்றது. அவனை ‘பழையாறை நகர்ச் சுந் தரசோழ’னென்று 146-ம் பக்கத்துக் கூறியுள்ளது.

இப்பழையாறை கும்பகோணத்துக்குத் தென்மேற்கே 5 மை யிலுக் கப்பாலுள்ளது.

மேற்கூறிய அரசர்களன்றிக்கே அனுபமனென்னுமோர் அர சனைக் குறித்த பாக்கள் சிலவுள:—

சோலைத் தண்டபுத்தியும் இரணசூரனை முரணுகத்தாக்கித்திக்கணை கீர்த்திக்கண லாடமும் கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந்தோடத் தங்காத சாரல் வங்காளதேசமும் தொடுகழற் சங்குவொட்டல் மயீபாலனை வெ ஞ்சமர் விளாகத் தஞ்சுவித்தருளி யொண்டிறல் யானையும் பெண்டிர் பண்டாரமும் நித்தில நெடுங்கடலுத்திர லாடமும் வெறிமலர்த் தீர்த் தத் தெறிபுனல்க் கங்கையும் அலைகடல் நடுவுட் பல கலஞ்செலுத்திச் சங்கிராமவிசையோத் துங்கபன்மனுகிய கடாரத் தரைசனை வாகியம் பொருகடல் கும்பக்கிரியொடு மகப்படுத் தரிமையில் பிறக்கிய் பெரு நெதி பெருக்கமும் ஆர்த்தவனகனகர் போர்த்தொழில் வாசலில் விச்சா திரத் தோரணமும் மொய்த்தொளிர்புனை மணிப்புதவமும் கனமணிக் கதவமும் நிறைசீர் விசையமுந்துறை நீர்ப்பன்னையும் வன்மலையூரெயிற் றொன்மலையூரும் ஆழ்கடலகழ்சூழ் மாயிருடிங்கமும் கலங்கா வல்வினை இலங்காச் சோகமும் காப்புறு நிறைபுனல் மாப்பப்பாளமும் காவலம்பு ரிசை மேவிலிம்பங்கமும் விளப்பந்துறுடை வளைப்பந்தூறும்கலைத்தக் கோர் புகழ்தலைத்தக்கோலமும் திதமாவல்வினைமாதமாலிங்கமும் கலா முதிர்க்கடுந்திறல் இலாமுரிதேசமும் தேனக்கவார்பொழில் மாணக்கவா ரமும் தொடுகடல்க்காவல்க் கடுமுரட் கடாரமும் மாப்பொருதண்டாற் கொண்டகோப்பரகேசரி பன்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு ” * * *

'மேரு நெடுவரை மீது பொருபுலி—சேர வெழுதிய சோழ—ஞரமல—ரணியாளி யனுபமன்—வீரனடி கணையானே', (பக்கம் 113) 'அனுமபண்டித சோழ—மனுவவன குலமொழி வளவா வருளே—யெனவருவரதாமிகவே —யனவரதமுமுனது தோகை வேறுறுமால்.' (ப-ம் 133)

இரண்டாஞ் செய்யுளிலவனை அனுபம (நிகரிலி) பண்டித சோழனென்று கூறியிருத்தலால் கங்கைகொண்ட சோழனுகிய இராசேந்திர சோழனுகலாமென்று தோன்றுகிறது.

பிறகு சோழசக்கிரவர்த்திகளுள் அநகன், அகளங்கன் என்னும் பெயர்களால் விக்கிரமசோழனைக் குறிக்கின்றன (பக்கம் 178). இவன்றந்தையாகிய குலோத்துங்கனை "மனுநூல் நெறியொழுகும் பூழியன்" என்று சிற்சில சாஸனங்களில் வருமாறே விசேஷித்துக் கூறியிருக்கிறது (ப - ம் 180). வளவநாராயணன் என்னும் பெயர் இராஜநாராயணன் என்னும் முதல் குலோத்துங்கன் பெயராயிருக்கலாம். ஏனெனில் சோளநாராயணனென்னும் பெயரடித்த சில பழம்பொற் காசுகள் கிடைக்கின்றன. அவைகளை இவ்வரசன் காலத்தவையா யிருக்கலாமென்று டாக்டர். ஹூல்ட்ஸ் Dr. Hultzsch துரை எண்ணுகிறூர்.

இக்குலோத்துங்கனுக்கு விருதராஜபயங்கரனென்று வேறோர் பெயருண்டு. இதனையே சிற்சில விடங்களின் சாஸநங்களிலும் பரநிருபகாலனென்று மொழிபெயர்த்தெழுதி யிருத்தலுண்டு. இவ்விரண்டாம் பெயரும் 187-ம் பக்கத்து உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறது.

இவ்வரசனை இராசகேசரி குலோத்துங்கன் என்று கூறியுள்ளோம். இப்பெயரை ராசகண்டீரவன் என்று "மனுமார்க்கம் ஸ்தாபித்து, கலிகடிந்தவனுகிய" குலோத்துங்கனுக்கு பிரயோகித்திருப்பதை பக்கம் 167-ல் காணலாம்.

இவைகளைத்தவிர தொண்டிமான், சிங்களத்தரையன், சேந்தன் பொன்பற்றிக்காவலன், புகழாரளகேசர், சாளுக்கியன் என்னும் பல பெயர்களும் ஆங்காங்கு கூறுயுள்ளன.

இவ்வுரையில் 169-ம பக்கத்தில் "வேங்கைவன நாடன் விசயன்வா டைக்கதிப—ஞேங்கு புகழுதயா தித்தனுக்கு"[6] என்று

6. அதாவது ணகாரத்து பதிலாக ளகாரமுபயோகித்து விசயன் என்னும் பதத்தில் ணகரத்தை நீக்கி வாசிக்கவும். விசயவா என்பது இப்பொழுது பெஜவாடா என்று பெயர்படும் ஊர்.

பதிப்பித்திருப்பதை "வேங்கைவ[ள]நாடன் விசைய(ன்) வாடைக்கதிபன் உதயாதித்தன்" என்று கொள்ளின் "வேங்கை மண்டலத்துக் கதிபதியாய் விசயவாடையில் அரசுபுரியும் உதயாதித்தன்" என்று பொருந்தப் பொருள்படும். ஆயின் இவ்வுதயாதித்தன் பெயரோ விளங்கவில்லை.

இவைநிற்க, இவ்விலக்கணத்துரையாசிரியர் இக்கிரந்த கர்த்தாவின் காலத்தாராதல் வேண்டும் என்று

"பெருந்தேவன் செகம்பழிச்சக்
கடனாக வேநவின் ருன்றமிழ் காதலிற் கற்பவர்க்கே"

என்னும் செய்யுட் பகுதிக்கு "பெருந்தேவன் தனது ஆசாரியன் விஷயத்தில் கடமைப்பட்டவனாதலில் அவர் வியாகரணத்துக்குரை நவின்றான்" என்னும்கருத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீமான்சி.வை. தாமோதிரம்பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்[7]. ஆயின் இவ்வுரையை யுற்று நோக்கின், அநகன், அகளங்கன் என்னும் விக்கிரம சோழனையும் குறித்தருத்தலின் இவர் புத்தமித்திரன் காலத்தவராகார். மேற்காட்டிய பாட்டின் தொகுதிக்கு "தமிழை காதலிற் கற்பவர்க்கு (தெரியுமாறு எழுதக் கற்றுணர்ந்ததான்) கடமைப்பட்டிருத்தலின் எழுதினான்" என்று கொள்வது உசிதம். அப்பொழுது உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார் புத்தமித்திரர் காலத்தவர் அன்று, விக்கிரமசோழன் காலத்துக்கும் பின்பட்டவர் என்பது பொருந்தும்.

7. பதிப்புரை பக்கம் 24.

அனுபந்தம்.

சோழராஜ வம்சாவளி.

1. விஜயாலயன்

2. ஆதித்தியன் I.

3. பராந்தகன் I. (கி. பி. 906—907) (மதுரைகொண்ட பரகேசரிவர்மன்)

4. ராஜாதித்தியன். 5. கண்டராதித்தியன். 6. அரிஞ்ஜயன்

9. மதுராந்தகன் 7. பராந்தகன் II.

8. ஆதித்தியன் II குந்தவை ✢ வல்லவரையர், வந்தியதேவர் 10. ராஜராஜ I. (985 கி. பி.)

11. ராஜேந்திர சோழன் (கி. பி. 1011—1012) குந்தவை ✢ விமலாதித்தன்

12. ராஜாதிராஜன் 1. (கி.பி. 1018) 13. ராஜேந்திரதேவன் (கி.பி. 1052) 15. வீரராஜேந்திரன் (கி.பி. 1062-63) அமங்காதேவி ✢ சளுக்கிராஜ ராஜன் I

14. ராஜமஹேந்திரன் மதுராந்தகி ✢ குலோத்துங்கன் I. 16. அதிராஜேந்திரன் பெண் ✢ விக்கிரமாதித்தன் VI,

17. ராஜேந்திரசோழன் II, or குலோத்துங்கசோழன் I, (கி. பி. 1070) குந்தவை

சோடகங்கன் வேங்கைநாட்டு அதிபதி (கி. பி. 1084) மும்மடிசோட வேங்கை அதிபதி (கி. பி. 1077) வீரசோட வேங்கை அதிபதி (கி. பி. 1078 முதல் 1088—89) 18. விக்கிரமசோழன் (கி. பி. 1118) 19. குலோத்துங்கன் II, 20. ராஜராஜன் II. மூன்றுபுத்திரர்கள்.

நீலகிரி, 1—ஜூன், 1906. } கோ. வெங்கோபராவ், அசிஸ்டெண்டு எபிகிராபிஸ்டு.

நவீன அறிவை நாட்டிற் சூரியதாக்கும் வழி.

தமிழ்நாட்டுப் புத்திமான்கள் பூர்வீகத்தில் தாங்கள் கற்ற அறிவை ஜனங்களுக்குப் போதிப்பதற்குச் செய்திருந்த ஏற்பாடுகள் இக்காலத்திலும் நின்று வழங்க இடமில்லாமல் அடிக்கடி பல ராஜ்ய மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. நமது புத்திமான்

கள் இப்போது கலாசாலைகளிற் கற்கும் அறிவும் மிகவும் மேன்மைபெற்றதாய் புத்தி நுட்பத்தையும் அறிவின் விசாலத்தையும் தருவதாக இருப்பினும், சாமான்யருக்கு அதைத் தெரியும்படி எடுத்துச் சொல்லும்படியான சாதனங்களின்மையால், உயர்தரப் படிப்பைப்பெற்றவர்களுக்கு அது ஜீவனோபாயமாக மாத்திரம் உதவுகின்றதே யொழிய, நாட்டின் மகாஜனங்களுக்கு அது எட்டுகிறதில்லை. உதரபரணார்த்தத்திற்கு மாத்திரம் கற்று, சாமான்ய ஜனங்களுக்குள் பரவி வேரூன்றும்படி செய்யப்படாத கல்வி, வேண்டிய அளவுக்குப் பயன்படுகிறதில்லை. வட்டிமுடக்கமில்லாமல் பலருக்குக் கொடுத்து லேவாதேவி செய்யப்பட்டாவது, அல்லது லாபம் தரத்தக்க வியாபாரத்துறைகளில் உபயோகப்பட்டாவது வந்தால்தான் ஒருவன் பொருள் பலருக்கு நன்மை பயக்கும். அதுபோல பிறருக்குப் போதிக்கப்படும் கல்விதான் வேண்டிய அளவு நன்மைதரும். ஆகையால் அற்புதமும் அவசியமும் உள்ள நவீன அறிவைத்தேடி அறிந்த கனவான்கள் ஜனங்கள் பேசும் பாஷையின் மூலமாய் உயர்தரப் படிப்பைப் பெறாத நம்மவர்களுக்குப் போதித்தல் கடமை. அப்படி சுயபாஷையின் மூலமாக நவீன சாஸ்திரப்பொருள்களை நாட்டு ஜனங்களுக்கு நமது கல்விமான்கள் போதிக்க முயலாவிட்டால், அவ்வித சாஸ்திரப்பொருள்கள் நாட்டார் மனதில் வேரூன்றி வளர்ந்து நாட்டிற்குரியதாகாது. சமீபத்தில் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தோடும் கல்வியோடும் பழகிய இதர நாட்டவர் அதிசீக்கிரத்தில் சாஸ்திர ஞானமும் தொழின்முறைகளின் ஞானமும் பெற்றுச் செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் உயர்தரக் கல்விபெற்ற சமர்த்தர்கள் சாமான்யர்களுக்கும் அதே சுதேச பாஷையின் மூலமாகப் போதித்ததனால் சில நாட்டார் சாஸ்திரப்பொருள்களை விரைவிற் கற்று பல தொழில்கள் செய்யும் முறைகளிலும் தாங்கள் கற்ற நூதன சாஸ்திர மர்மங்களை உபயோகித்துப் பணக்காரர்களாயும் புத்திசாலிகளாகவும் ஆய்விட்டார்கள். நமது நாட்டிலே “அக்கரைப்பாகல் இக்கரை கொழுகொம்பு” என்பதுபோல் கற்றோரின் உபயோகமுள்ள மர்மங்கள் மற்றோருக்கு எட்டாமற் கிடக்கிறது. நமக்கு செல்வமும் செல்வாக்கும் உண்டாகவேண்டுமானால், ஜனங்களின் பேசும் பாஷையின் மூலமாக அவர்களுக்குள் நவீன அறிவு பரவும்படி செய்யவேண்டும். மாஜிக்லான்டர்ன் வேடிக்கைகள்,

நவீன சாஸ்திர சோதனைகள், இவைகளுடன் பிரசங்கங்கள் நமது கல்விமான்களால் ஒழிவுள்ளபோதெல்லாம் செய்யப்பட வேண்டும். இங்லாந்தில் ப்ரிட்டிஷ் ஸைன்ஸ்கில்டு, ராயல் ஸொஸைட்டி, ப்ரிட்டிஸ் அஸோஸியேஷன் முதலிய சபையார்களால் சீர்மையில் நவீன அறிவு "நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமும்" என்பதுபோல் அபிவிருத்திபெற்று வருகிறது. அறிவு மேன்மேலும் சாமான்ய ஜனங்களுக்கு உரியதாகி வருகின்றது. வட இந்தியாவிலும் மாஸிக மனோரஞ்சன், பால்போத் முதலிய சுதேச பாஷாபத்திரிகைகள் மூலமாகவும் தெக்ஷிண ட்ரான்ஸிலேஷன் ஸொஸயிட்டி (Deccan Translation Society) மூலமாகவும், மிக்க நவீன அறிவு ஜனங்களுக்குள் பரவுகிறது. கல்விமான்கள் கிராமம் கிராமமாக ஒய்வு நாள்களிற் சென்று, நவீன சாஸ்திரப்பிரசங்கங்கள் செய்கிறார்கள். அவைகள் வஸந்தமாலா (கோடைகாலத்துப் பிரஸங்கங்கள்), ஹேமந்தமாலா (பனிகாலத்துப் பிரஸங்கங்கள்), என்ற பலவிதச் சிங்காரமான பேர்களோடு வழங்கிவருகின்றன. வங்காளத்தில் (Indian Association for the Cultivation of Science) சாஸ்திரஸமாஜத்தாரின் உதவியால் நவீன அறிவு சாமான்யர்களுக்குள்பரவிவருகிறது. பாதிரிமார்கள் பல நாடுகளில் "தூங்காததும் சோர்வில்லாததுமான" அன்புடன் சாஸ்திரப்பொருள்களைப் பரவச்செய்கின்றனர். அங்கிலேயர் முதலிய ஐரோப்பிய நாட்டார் தங்கள் நாடுகளில் அறிவு வேண்டிய அளவுக்குப் பரவில்லையே என்று கவலையுறுகிறார்கள். நாம் இதிலும் எத்தனைமடங்கு அதிகமாகக் கவலைப்படவேண்டியது?

இந்த நவீன அறிவை வேற்றுபாஷையின் மூலமாகக் கற்றுக்கொள்ளலும் போதாது. ஒரோரு தேசத்துப் பாஷையும் அந்த அந்த தேசத்தின தேவைக்குத் தக்கபடிக்கும், சீத உஷ்ண நிலைக்குத் தக்கபடிக்கும், சூழ்ந்திருக்கும் நிலைமைகளுக்குத் தக்கபடிக்கும் (environments) ஜனங்களுக்கு எற்றபடி பாஷை அமைகிறதென்று சப்த சாஸ்திர பண்டிதர்கள் கூறுகின்றனர். ஒவ்வொரு பாஷையிலும் பல தலைமுறைகளாக அததற்கு உரியவர்கள், தங்கள் கருத்துக்களைச் சித்திரமாக எழுதிவைத்தது போல் பொருத்தமான சொற்றொடர்களால் தங்கள் கருத்து விளங்கும்படி அமைத்துக்கொள்ளுகிறார்களாம். ஆதலால் சுபாஷையை ஒருமிக்க விட்டுவிட்டு, நாட்டின் பொது அறிவுப்

பயிற்சி இங்கிலீஷைக் கருவியாக சுவீகரித்தல் அசாத்தியம். முன்னோர்கள்பட்ட பாட்டின் பயனையும் அடையாமல், புது மொழியின் சொற்பொருளிணக்கத்தை வேண்டிய அளவு கைப்பற்ற முடியாமலும் வருந்தவேண்டியிருக்கும். ஆகவே சுபாஷையின் மூலமாக அறிவு புகட்டுவது எளிது.

ஐரோப்பாவில் ஒரு நாட்டார் மற்றொரு நாட்டாரை ஜெயித்துவிட்டால், தங்கள் பிரஜைகள் ராஜபாஷையை மாத்திரந்தான் அப்பியசித்து வழக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் ஜனங்களின் சுபாஷையாகிய பேசும் பாஷையைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கக்கூடாதென்றும், தங்கள் பாஷையையே பேசித் தங்களோடு ஒண்ணடிமண்ணடியாகப் போய்விடவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். கொடுங்கோன்மையாக நடத்துகிறார்கள். பின்லாண்டு நாட்டாரையும் போலாண்டு நாட்டாரையும் ருஷியர் வருத்தப்படுத்துவதும், ஆல்ஸேஸ்லாரைன் நாட்டு பிரான்சியரையும் ஷ்லெஸ்விக்-ஹால்ஸ்டைன் நாட்டாரையும் ஜர்மானியர் வருத்துவதும், ஹங்கேரி நாட்டாரை ஆஸ்திரியா நாட்டார் வருத்துவதும் இதற்கு உதாரணம். காருண்யமுள்ள நமது எட்வர்டு கோமகனதாகிய நமது நாட்டில் இவ்வித பாஷாநிர்ப்பந்தங்கள் இல்லை. துரைத்தனத்தாரின் "எட்யுகேஷனல் பாலிஸி" என்கிற சிறு நூலில், நமது அரசாட்சியார் சுதேச பாஷைகளின் அபிவிருத்தியில் மிகவும் சிரத்தையுள்ளவர்கள் என்பதை நன்றாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்திய ராஜ்ய கார்யதரிசியவர்கள் மிஸ்டர் மோர்லி Dr. G. U. போப்பு என்பவர் தமிழில் மகாபண்டிதராகப் பேர்பெற்றதின் பொருட்டு அவருக்கு ஏஷியாட்டிக் ஸொஸைட்டியாரின் பதக்கமளித்து நன்கு மதிப்போடு பேசியதாலே விளங்கும்.

நவீன அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கு ஏற்ற கருவியாக சுதேச பாஷையைச் செய்யாத குற்றம் நமதே; காரணம் நமது சோம்பலே; இப்போ சோம்பலாக இருந்தால் பிந்தி மகாஜனங்களிடத்தில் நமக்குச் செல்வாக்கு அற்றுப்போம். ஆதலால் ஜனங்களின் பேசும் பாஷையைக் கருவியாகவைத்துக்கொண்டு அதில் நவீன அறிவை போதிப்பது அவசியம்.

எந்தபாஷையில் எந்த அறிவு நூலைக்கண்டபோதிலும் இது எங்கள் தமிழக்த்தாருக்குப் பயன்படும்படி மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்று பார்க்கக்கடவோம். ஒருதோட்டத்தில் இனிய

கனிகளைக் கண்டால் இக்கனிகள் "எங்கள் சாமாவுக்கு வேண்டும்" என்று ஒரு அன்புள்ள தந்தை நினைத்து விலைக்கு வாங்குவதுபோல நாமும் நாம் சம்பாதிக்கும் எவ்வித அறிவையும் நமது உடன்பிறவிகளாகிய தமிழகத்தாருக்குப் பயன்படுத்துவதில் "தூக்கமற்ற சோர்வில்லாத" அன்புடன் முயலுவோமாக.

மொழிபெயர்க்கும் முயற்சி முதலில் கஷ்டமாக இருக்கும். அதற்குச் சோம்பி நன்முயற்சியைக் கைவிடக்கூடாது. விடா முயற்சியைக் கைவிடக்கூடாது. விடாமுயற்சியோடு முயன்றால் சகஜமாக மொழிபெயர்க்கும் வேலை நாளடைவில் எளிதாய்விடும்.

மணிமேகலையில் அறவணவடிகள் தன் சிஷ்யர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்யும் மொழி "அறிவுண்டாகுக" என்பதாக இருந்தது. அதேமாதிரியாகத் தமிழகத்தாராகிய நாம் நமது சாமான்ய ஜனங்களுக்கும் "அறிவுண்டாகுக" என்று பிரார்த்திப்போமாக.

சுபாஷாபிமானி.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்திப் பரிசோதனை

மறுப்பு நிராகரணம்.

தமிழகத்திற் சண்முக விருத்திப் பரிசோதனை மறுப்பெனப் பெயர்தரித்ததோர் பத்திரிகை வெளிவந்தது. அதிற்பரிசோதனையிற் பொறாமையால் ஏதுவின்றிப்பொய்யாயசிலகாரணங்கள் கூறி வெளிப்படையாகவுங் குறிப்பாகவும் சண்முகவிருத்திக்குவசை கூறியிருப்பதாகப் பரிசோதனைக்கு வசைகூறியிருக்கின்றது. ஆதலாற்சண்முகனாரிடத்தில் நான் ஏதோ பொறாமைகொண்டிருப்பதாகப் பொருள்படுகிறது. ஒருவர்மீதொருவர் பொறாமைகொள்வதற்கு அவரது கல்வி, செல்வம், உருவம், நிலைமை முதலியன காரணங்களாகும். இவற்றுள் ஒன்றேனும் சண்முகனாரிடத்திருப்பது என்னாற் பொறாமைப்படத் தக்கதன்றென்பது எம்மிருவரையும் அறிந்த குனவான்களியாவருக்கும் நன்கு விளங்கும். ஆகையிற், பரிசோதனையெழுதும்படி யென்னைத்தூண்டியது தமிழ்த் தெய்வமேயன்றிப்பொறாமை முதலியனவல்ல. அன்றியும் விருத்

திகூறுவதைப்பரிசோதனை கூறிற்றன்றிப்பொய்யாக வேறு கூறவில்லை. கூறியிருப்பினன்றே அவ்வகை பரிசோதனையைச்சாரும்.

மறுப்பிற்சிலவுரையாசிரியர் ஒருவரையொருவர் மறுத்துரையெழுதியிருப்பதாகவும் அவ்வாறெழுதுவது மரபெனவும் அம்மரபுபற்றியமைத்ததிவ்வுரை யெனவும் அவ்வாசிரியரும் நன்றிகொன்றவராகல் வேண்டுமெனவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. முற்காலத்தில் இவ்வாறுரையெழுதிய வுரையாசிரியர்கள் நச்சினார்க்கினியர் இளம்பூரணர் சேனாவரையர் முற்பட்டோரும் பிற்காலத்திற் சிவஞான முனிவர் முற்பட்டோருமாம். இவ்வாசிரியரெல்லாம் தத்தம் காலத்திலிருந்த ஆசிரியர்களிடத்தில் இலக்கணவிலக்கியங்களை முறையே பயின்று அக்காலத்திருந்தவரசர்களாலும் கல்விமான்களாலும் நன்குமதிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களது மறுப்புகளும் கொள்கைகளும் அக்காலத்திருந்த வித்வத்ஸபைகளில் அரங்கேற்றப்பட்டு நாட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். திகடசக்கர ஆட்சேபணையினால் கந்தபுராண வரங்கேற்றந்தடைபடவில்லையா? இவ்வாறு ஆட்சேபிக்கப்பட்டுத்தக்க சமாதானஞ் சொல்லப்படாவிடின் அவ்வுரைபோலியென்றே தள்ளப்பட்டது. நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணிக்கு முதலிற்செய்யப்பட்டவுரை அமணவாசிரியரால் தள்ளப்பட்டு மறுபடி யெழுதியவுரையன்றோ வங்கிகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறிருக்கச் சண்முகனார் எவ்வாசிரியரிடத்துக்கல்வி பயின்றவர்? இவரதுரை யெக்களத்தரங்கேற்றப்பெற்றுள்ளது?

அன்றியும் ஆன்றோருரைகளில் மறைவை வெளியிட்டும் வெளியிட்டிருப்பதைத் தெளிவித்தும் ஆகுபெயரையன்மொழியென்றும் பலபொருளொரு சொல்லை யவ்வவ்விடத்திற் கியையப்பொருள்படுத்தியும், அந்வயப்படுத்தாதன வற்றையவ்வவ்விடத்திற் கமைய வந்வயப்படுத்தியும். இக்காரணங்கள் பற்றியொருவரையொருவர் மறுத்திருக்கின்றார்களே யன்றி, மடல், முடம் என்பன மட்டைக்கும், வளைவுக்கும் பெயரல்லவெனவும். ஏதுவின்றிமலை, நிலம், பூ முதலிய வஃறிணைகளை யுயர்திணையாக்கி யதற்கேற்பச் சில குணகுணங்களைத் தாமே கற்பித்தும், சடமாகிய வருவியொலியைச் சத்தாகிய வேதவொலியென்றும் ஓரெழுத்தை மற்றோரெழுத்தாக்கியும் இவைபோல்வன பல வுபயோகமற்ற விடயங்களால் மேலோருக்கறியாமை நாட்டிய விந்நூலைப்போல மறுத்திலர்.

செய்ந்நன்றி மறக்கற்பாலனவன்று, மறப்பின், எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை யென்ப்பொது மறைகூறி யதனைப் பரிசோதனையி லெடுத்துக்காட்டி யிருப்பதை யறியாது கூறுவது மறுப்பாதலால் இகழ்ந்தது பரிசோதனையன்று.

தந்தமென் மொழிமங்கல மாகாதென்பதற்கு ஆகுமென்ச் சில காரணங்களையும் சீரென்ற முதலையுடைய செய்யுளையுங் கூறி, அச்செய்யுளிற் கூறிய மொழிகளும் அவற்றின் உறுப்பும், பொருளும், பண்பும், பிறவும் மங்கலமெனவும், இவ்வினையுடையன மங்கலம் இவ்வினையுடையன வமங்கலமெனக்கூறாது மறவினையுறுப்பு மங்கலமாகாதெனக் கூறியதுபோலியாயிற்றெனவுங் கூறினர்.

நன்மை பயப்பன மங்கலம், தீமைபயப்பன வமங்கலம். அன்றியும் சீரென்ற செய்யுளிலெடுத்துக் கூறிய மொழிகளுளிம் மொழியின்மையானும் அம்மொழிகளின் பொருள்களையும் பண்புகளையும் உறுப்புக்களையு மெடுத்துக்கொள்ளச் செய்யுளியை பின்மையானும் பிறவென்ற மிகையா லிம்மொழி யடங்கிற்றெனின் தந்தத்தை யான்றோர்க ளடையின்றி யாண்டிருத்தல் வேண்டும். அப்படிக்கின்மையானும், பரிசோதனைகூறியதுபோலியன்று. தந்தம்விநாயகரங்கமாதலானும் யானையினுறுப்பாதலானும் மங்கலமெனக் கூறினர். யானையென்னும் மொழிமங்கலச் சொல்லன்றி யதன் பொருளாகிய விலங்கும், அதனுறுப்பும், பண்பும், பிறவும் மங்கலமாகா. மங்கலமெனின், சீர் முதலாக வெடுத்துக்காட்டிய சொற்கள் பலபொருளொருசொற்களாதலால், அம்மொழிகளின் பொருளும் உறுப்பும் பிறவும் மங்கலமாதல் வேண்டும். ஆயின், எழுத்து, பொன், நிலம் உலகம் என்னும் மொழிகளுக்குப் பதிலாக வவற்றின் பொருளாகிய கரும்பொன்னையும் பாலை நிலத்தையும் நரக வுலகத்தையும் சீர் என்பதற்காக யாப்பினுறுப்பையும் நீர் என்பதற்கு அதனுறுப்பாகிய நுரையையும், எழுத்தென்பதற்கு தீ. நோ. வீ. சாமுதலிய வோரெழுத்தொரு மொழிகளையும், எழுத்தின்றி மொழியின்மையாற் பாட்டியலா ரெழுத்தெனப் பகுத்துக் கூறியதுந் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில் அகரத்தை முதலிற் கூறாது எழுத்தெனக் கூறியது மங்கலநோக்கியெனவு மெழுத்து ளடங்கிய அகரமங்கல மன்றெனப் பொருள்படுதலானும் யானை யென்றதற்கு அதன் கோசம் யோனி அபானம் முதலிய வுறுப்புக்களையும் மங்கலமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளின் ஆசிரியர் கருத்தொடு முரணுமாதலா லடாது.

சீர் முதலிய மங்கல மொழிகளை யடுத்துவரு மடையு மங்கலமாகு மென்றனர். இம்மங்கல மொழிகள் முதற்கணிற்றல்

வேண்டுமென்ப தாசிரியர் கொள்கையே யன்றி, வேறிடத்து நிற்பதாற் பயனென்? இம்மங்கல மொழிகளிடையிலெங்கேனும் வாராத செய்யுளுமுண்டோ? அன்றியும் சித்தியார் முதலாயின நூல்களுள் தந்தம், கோடு, கொம்பு முதலியன நூலுக்கு முதற்கண் வந்ததற்கு அநேக உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். இந்நூல்களின் ஆசிரியர்கள் மேற்கூறிய தந்தமென்னும் பொருள்படுகிற வமங்கலச் சொற்களை விலக்குவதற்காகவே ஓரிடத்திலாவது தனித்திராது அடைகொடுத்திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் இவ்வுதாரணங்களும் எனது கொள்கையையே வற்புறுத்துகின்றன வென்பதை யறிந்திலர்.

கயமுகனை விநாயகப்பெருமான் வேறுறுப்புகளாற் கொல்லாது தந்தத்தாற் சேதித்தமையே அது கொலைத்தொழிலாகிய வமங்கலக் கருவியென்பதற் கத்தாட்சியாயிற்று.

விநாயகக் கடவுளுடைய தந்தத்தை யதமாங்கமெனவும் அதன் வினையை மறவினையெனவும் நான் பழித்ததாகவு மதற்குச் சில நிந்தைகள் கூறிக் கவலுகின்றனர்.

சத்தியப்பொருட் டெளிவெலாஞ் சத்திநிபாதர்க்குத் துணர்த்தியதாக மமென்பர் மெய்யுணர்ந்தோர் என்றபடி யாகமநூலாகிய சித்தியார் சத்திநிபாத முத்தருக்கன்றிப் பெத்தருக்கன்று. அவருக்கு மாமெனின் அரைக்குக் கீழுலகேழென்றும் அரைக்கு மேலுலகேழென்றும், உரைக்கலாமெனவும், நரம்பொடெலும்பணிந்து கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்தானெனவும், சிந்துமென்பொடு சிரத்தொகை தேவர் வெந்த சாம்பரும் கேசமுந்தரிக்கும், எனவும் தாமதக்குணத்தனென்பார் சங்கரித்திட்டாலெனவும், பார்க்குமிடமெங்கு மொருநீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தன் எனவும், பாராதிதனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே யவன் செயலெனவும், பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பதால் எல்லாமவன் வடிவுமவன் செயலுமாகி யமங்கலச்செயலும் அமங்கலப்பொருளுமின்றி மங்கலமாகவே முடியவேண்டுவதை யுணர்ந்த நண்பர் பாயிர விருத்தி 132-வது பக்கத்தில் பிணவினை மங்கலச் செயலாகாதெனச் சொல்லியிருப்பது அச்செயலுமப் பொருளு மவனதல்லவென நினைத்தார்போலும்.

மாணுக்கனுக்குப் பொருண்மலைவன்றிச் சொன்மலைவன்றென்றும், சொன்மலைவென நினைப்பின் பால்கொக்குப்போலிருக்குமென வெண்ணித் துன்புறுவாரை யொப்பரெனக் கூறினர். இந்நூல் பெரும்பாலும் சொன்மலைவு தீர்க்குங் கருவியன்றிப் பொருண்மலைவு தீர்க்குங் கருவியன்று. இன்ன பக்குவத்தையுடைய மாணுக்கனுக்குப் பொருண்மலைவெனவும்; இன்ன

பக்குவத்தையுடைய மாணாக்கனுக்குச் சொன்மலை யெனவு மறியாதார் கொக்கைப்பார்த்துத் துன்புறுவர். இந்நூல் கற்கத்தகு மாணாக்கனைப் பரிசோதனையிற் கூறினன்.

குணகுணங்களை யறிந்து பயன்றராத மலையையுங் கடலையும் பயன்றருகின்ற கடவுளுக்குவம மாக்கப்படாதென்றதை மறுத்துக் கூறலாமெனவும், அவ்வாறு மேலோர்கள் கூறியிருப்பதாகத் திருமுருகாற்றுப்படை, தேவாரம், திருவிசைப்பா முதலிய வருட்பாக்களிலுள்ள, அறிந்தோர் சொன்மலை, குணக்குன்று, பளிங்கின்றிரண் மணிக்குன்று, கருணைமாகடல், முதலிய பலவற்றை யெடுத்துக் காட்டி யிவ்வாறு கூறியிருப்பதாற்றான் கூறியதுந் தகுமெனக் கூறினர். மனவாக்குக் காயங்களா லறியப்படாமல் உருவமும் அருவமும் உருவாருவமு மிவையன்றியு முள்ளவர் கடவுள். அக்கடவுளது அத்துவாவடிவத்தை யவரருளாலறிந்த சத்திநிபாத முத்தர்கள் பெத்தர்களுய்யும்பொருட்டுக் கூறிக் காட்டுவதற்கு ஒப்புப்பொருளின்மையாற் சொன்மலை யொன்றிருப்பி னம்மலையெனவும், கருணைமாகடலொன்றிருப்பினக்கடலெனவும், இவை முதலிய பல வகையா லில்பொருளுவமமாகக் கூறியதன்றி நண்பர் நினைத்ததுபோலக் கூறியிலர்.

(அறிந்தோர் சொன்மலை யென்பதற்குத் திருமுருகாற்றுப் படை நச்சினார்க்கினிய ருரையைப்பார்க்க)

செந்தமிழமிர்தந் திரண்டெழற்கு முன்னர்ப் பாற்கடல் விடம்போல ஆன்மபோதமாகிய விடம் வெளிப்பட்டுக் கடவுளாலுண்ணப்படுதலா லதுவு நன்மையெனக் கூறினர். ஆன்மபோதமென்பது சர்வான்மாக்களுக்கு நன்மை தீமையை விளக்கிக்கொண்டிருக்கிற சிற்றறிவு. அவ்வறிவு வாசனைப்பழக்கத்தாற் பேரறிவாகவுமாகும். அவ்வறிவு வெளிப்பட்டு நசிப்பதற்குக் காரணங்கள் வேண்டும். அக்காரணங்களொன்றுங் காட்டப் படவில்லை. செந்தமிழமிர்தந் திரண்டெழற்கு முன்னரெனக் கூறியதைக் காரணமாகக் கோடலடாதோவெனின் அடாது. முன்னரென வெதிர்காலத்தாற் கூறியிருப்பதாலும் அன்றியும் பாடைகள் பசுபோதம் நீக்கிப் பதிபோதங் கொடுக்குமென வாகமநூல் கூறுதலானும் அவர் கூறியதுபோலியாயிற்று.

கொழுவென்பது ஆயுதம் அல்லது உழுகொழுவெனக் கூறியதில் ஆயுதத்தை விடுத்து உழுகொழுவை மாத்திர மெடுத்துக்கொண்டு அக்கொழுவையுவமமாகக் கூறுவது மரபல்ல வெனவும், உவமத்தையும் பொருளையுஞ் சோதித்துப் பார்த்துச் சம்பாவிதம் அசம்பாவிதமெனக்கண்டு கூறல்வேண்டுவதாலிது சம்பாவிதமல்லவென்று கூறி மறுத்துக் கொழுவென்பது துளையின்

மையானும் நூல்நோக்கப்படுவதன்றாதலானும், காண்றைத்தல் செய்யாவிடினும் தைப்பதாயதுன்னூசி நுழைவதற்கு வழியாக்குவதோர் கோலெனவும் அக்கோலுந் தோற்றுன்னர்கள் ஊசி செல்வதற்கு வழியாக்கிக்கொள்ளுங் கருவியாகிய கூரிரும்பெனவும், அது செல்லாவிடிற் றுன்னூசி செல்லல்கூடாதெனவும், அதுபோலப் பாயிரங்கேட்டாரே நூல்கேட்டல் வேண்டும் முன்னர்க்கேட்டல் கூடாதெனவும், கொழுவுதலாற் கோல்கொழுவெனப் பட்டதெனவுங் கூறினர். அக்கூரிரும்பிற்குக் கொழுவெனவுங் கோலெனவும் பெயரின்மையானும், தோற்றுன்னர்கள் கூரிரும்பினால் கொளுவித்தைப்பதையும் அவ்விரும்பின்றி யூசியாற்றைப்பதையு மறியாது கூறினர்.

கொழுவைக் கோலாக்கிக் கோலைக்கூ ரிரும்பாக்கி யவ்விரும்பைத் தோற்றுன்னர் புழைசெய்யுங் கருவியாக்கி யக்கருவியைப் பாயிரமாக்கினர். இவ்வாறு பதப்பொருள் படுத்த வெங்ஙனுணர்ந்தனரோ? கொழுவென்பது ஊசித்துளையின்மேலுள்ள கோல்போன்ற கோலென்றனர். அதாவது துன்னூசியையொத்ததோர் நுண்பொருள். அந்நுண்பொருளைக் கொண்டு வழிசெய்து பருப்பொருளாகிய காதுள்ள வூசியை யதிற் செலுத்தியிடர்ப்படுவதிற் றுன்னர்களுக்குப் போந்த பயன் யாதோ? ஊசித்துளையின்மேலுள்ள கோல்நுண்பொருள். அதைப் பருப்பொருளாகிய பாயிரத்துக்குவமிப்பது பொருத்தமன்று. உருவகவுவமை பற்றியுங் காதல் முதலானவை பற்றியு முவமங்கூறல் வேண்டுமென்ற நண்பர் பொருளையு முவத்தையுஞ் சோதித்துப் பார்த்துச் சம்பாவித மசம்பாவிதமெனக்கண்டு கூறல் வேண்டுமென்றனர். இலக்கண மிவரன்றியேனையோ ரறியாரென நினைத்தனர்போலும். உவமம் உள்ளுறையுவமம், ஏனையவுவமமென விருவகைப்படும். அவற்றுள் ஏனையவுவமம், வினை, பயன், மெய், உரு என நான்குவகைப்படும். உள்ளுறையுவமம் இவற்றோடு பிறப்பென்பதுஞ்சேர்ந்தைவகைப்படுமென விலக்கணங்கூறினரேயன்றி யுவமத்தையும் பொருளையுஞ் சோதித்துப் பார்த்துச் சம்பாவித மசம்பாவிதமெனக் கண்டுகூறல் வேண்டுமெனக் கூறிலர். அப்படிக்கூறியிருப்பின், புலவுநாறு நீர்நாயெனவும், தன் பார்ப்புத் தின்னுமுதலையெனவும், தலைமகனுக்குங் குன்றுமுட்டிய குரீஇ யெனவும், குறிச்சிபுக்கமானெனவும், மாணாக்கனுக்கு முவமங்கூறியிருப்ப தெவ்வாறு சோதனை செய்தனர்.

(இன்னும் வரும்.)

மதக்கூர், கோவிந்தசாமிச் சோழகர்